

Wprowadzenie

Oddaję do rąk Czytelników zbiór tekstów poświęconych problematyce polityk publicznych analizowanej z perspektywy funkcjonowania administracji publicznej. Choć nauki o polityce publicznej są obecnie odrębną dyscypliną naukową, to nie sposób całkowicie oderwać ich od nauk o administracji, biorąc pod uwagę okoliczność, że to właśnie organy administracji publicznej są głównymi aktorami (w tym kreatorami) polityk publicznych. W polskim piśmiennictwie wskazuje się zresztą jeśli nie na tożsamość, to przynajmniej bardzo zbliżony charakter pojęć „polityka publiczna” i „polityka administracyjna”¹. Nic zatem dziwnego, że przedstawiciele nauk o administracji (przede wszystkim prawnicy, ale w gronie autorów znaleźli się również politolodzy) podejmują refleksję nad rolą, zadaniami i skutecznością administracji w kreowaniu i wdrażaniu polityk publicznych. Perspektywa administracyjna (z dominującym elementem administracyjnoprawnym) stanowi niezbędny komponent badań nad politykami publicznymi. Używanie w przedstawianej monografii liczby mnogiej pojęcia „polityka publiczna” wydaje się uprawnione w świetle poglądów najwybitniejszych znawców tej problematyki, w tym przede wszystkim prof. Jerzego Hausnera i prof. Andrzeja Zybala, i w kontekście analizowania planowania i realizacji zadań publicznych w różnorodnych obszarach. Posługiwanie się pojęciem „polityka publiczna” jest zasadne natomiast wszędzie tam, gdzie omawiane są założenia organizacyjne czy doktrynalne działań władz publicznych. Ostateczny wybór co do ujęcia głównego

---

¹ M. Kulesza, D. Sześciło, *Polityka administracyjna i zarządzanie publiczne*, Warszawa 2013, s. 19; P.J. Suwaj, R. Szczepankowski, *Polityka publiczna jako instrument administrowania*, [w:] B. Kudrycka, B.G. Peters, P.J. Suwaj (red.), *Nauka administracji*, Warszawa 2009, s. 305.

problemu publikacji jako „polityki publicznej” lub „polityk publicznych” pozostawiłam poszczególnym autorom.

Punkt ciężkości wieloautorskiej monografii *Administracja a strategie i polityki publiczne* leży przede wszystkim w kwestiach programowania i planowania polityk publicznych zarówno na szczeblu krajowym (a wyjątkowo także ponadkrajowym), jak i lokalnym. Publikację tworzą trzy części. Na wstępie pierwszej z nich, zatytułowanej *Ramy definicyjne i prawne programowania i wdrażania polityk publicznych*, dr Mariusz Maciejewski prezentuje znane, choć nadal dyskutowane, zagadnienie definicji pojęcia polityki publicznej. Dr hab. Katarzyna Kokocińska analizuje współzależność prawa i programowania, odwołując się do wzorca normatywnego procesu programowania określonego w ustawie o zasadach prowadzenia polityki rozwoju jako modelu właściwego dla programowania polityk publicznych. Dr Kamilla Kurczewska identyfikuje i charakteryzuje politykę publiczną jako swoistą formę działania administracji w warunkach funkcjonowania społeczeństwa sieci. Dr hab. Rafał Matyja, prof. WSiIZ, analizuje problematykę reform administracyjnych w kontekście racjonalności polityk publicznych.

Druga część książki, zatytułowana *Polityki publiczne w wymiarze horyzontalnym i sektorowym*, obejmuje analizy różnorodnych aspektów planowania i implementacji konkretnych polityk publicznych. Dwa teksty dotyczą polityki w dziedzinie finansów: dr Katarzyna Kurzępa-Dedo dowodzi, że rekomendacje Komisji Nadzoru Finansowego stanowią narzędzie kształtowania polityki publicznej, a Ewa Lotko i dr Urszula Zawadzka-Pąk prezentują zasady prowadzenia polityki publicznej w sektorze finansów publicznych w odniesieniu do ograniczania deficytu budżetowego. Obszaru finansów publicznych dotyczy pośrednio także tekst dr. hab. Grzegorza Skowronka, prof. WSiIZ, poświęcony kształtowaniu przez państwo polityki publicznej w zakresie dostępności gier hazardowych. Pozostałe teksty dotyczą zasadności wyodrębniania „polityki romskiej” (polityki wobec Romów) jako polityki publicznej (dr hab. Marcin Szewczyk, prof. WSiIZ), realizacji unijnych założeń polityki tworzenia społeczeństwa informacyjnego w odniesieniu do polskiej administracji publicznej (dr Agata Nodzak), a także rozbieżności między programowaniem a realizacją polityki publicznej w obszarze budowy dróg i autostrad w Polsce (dr Dominik Tyrawa).

W trzeciej części publikacji rozważania nad politykami publicznymi przeniesione zostały na poziom najbliższy obywatelowi (*Polityki publiczne w wymiarze lokalnym*). Dawid Chaba omawia rolę nadzoru i kontroli w procesie realizacji polityki publicznej z odniesieniem do doświadczeń administracji miasta Krakowa. Anna Wojtkowiak analizuje prywatyzację zadań publicznych jako narzędzie realizacji polityki publicznej w wymiarze lokalnym. Łukasz Łukowski prezentuje w kontekście programowania i wdrażania polityk publicznych relacje między administracją publiczną a organizacjami pozarządowymi. Kinga Karaś omawia znaczenie

partycypacji społecznej w lokalnej polityce publicznej. Wreszcie, dr Marek Stych przedstawia problematykę strategii lokalnych polityk publicznych na przykładzie strategii uzdrowisk.

Mam nadzieję, że książka, prezentująca przekrojowo problematykę polityk publicznych z perspektywy nauk o administracji, przyczyni się do popularyzacji tej tematyki i – co dla mnie szczególnie ważne – stanie się źródłem rzeczowych polemik i konstruktywnej dyskusji badaczy. Niewątpliwie książka ta może okazać się interesująca zarówno dla przedstawicieli administracji publicznej różnego szczebla, jak i innych aktorów polityk publicznych, takich jak organizacje pozarządowe czy media. Wszystkim odbiorcom życzę przyjemnej lektury.

dr hab. Agata Jurkowska-Gomułka, prof. WSiZ
Warszawa–Rzeszów, 1 października 2016 r.